

Reálný život v turistickém ráji - o tom vypovídá příběh Lucie Mohelníkové, která podniká v cestovním ruchu na Maledivách. Jaké je pracovat ve zcela odlišné zemi, jaké je soužití s partnerem muslimského vyznání a jak se dá žít mezi Prahou a Maledivami?

Na Maledivy cestovala Lucie poprvé před deseti lety jako turistka na dovolenou a jednoduše se do tohoto místa zamilovala. Po opakované návštěvě v ní v roce 2012 uzrál nápad založit si cestovku a zprostředkovat tak krásná a leckde i stále panenská místa i dalším lidem. V té době už nebyla žádná naivní slečna, ale 28letá žena s podnikatelskými zkušenostmi. Podařilo se jí získat business vízum i překonat nedůvěru místních, byrokratické překážky, a ustála i konkurenční tlaky. Sblížila se s tamním mužem a o to více si přála místní ostrovy i obyvatele poznat blíže. Cestovala, poznávala a vyhodnocovala, co je reálné a co ne. Přišla na to, že člověk nemusí za dovolenou utratit statisíce, ale také že „batužkářský styl“ dovolené se sem dvakrát nehodí.

Nejen pro milionáře

Lucie zná Maledivy tak jako nikdo jiný u nás. Našla vhodné ostrovy, kde koexistují běžní obyvatelé s turisty ke spokojenosti obou stran. Návštěvník však musí respektovat muslimskou kulturu, a ačkoli jsou místní velmi tolerantní, nelze je dráždit výstředním chováním či vystavováním se v bikinách na veřejných plážích. Alkohol na těchto ostrovech nepojdíte, zato tradiční a pikantní jídlo, čerstvé ryby a ovoce za velmi přijatelné ceny ano. Rozdíl je samozřejmě i v městech, kde se pohybujete. V Malé, hlavním městě, je patrný typický městský ruch a všudypřítomná komerce. Je to město, kde „to žije“. Odtud se dá „rychlolodí“, vnitrostátním letem nebo hydroplánem odcestovat na ostrov, kde je třeba jen jediná možnost ubytování. Ostrov je zpravidla v majetku nebo v pronájmu investorů, místní lidé tam pracují jen v hotelových službách. Nejezdí tu auta ani motorky, zde to „žije“ jinak. Zpěv ptáků, šumění písku a mořské vody nabízí jinou kvalitu prožitku. Jde o pobyt v tzv. rezortu, kde je o prvotřídní jídlo a pití včetně alkoholu postaráno.

» NEJSEM SPONZORKA FLÁKAČŮ

Jak byste popsala váš pracovní styl, co vám dělá radost a co naopak?

Můj pracovní styl vyžaduje opravdu velkou disciplínu a preciznost. Venku to vypadá přesně jako na reklamních fotkách (modré nebe, tyrkysové moře, bílý písek), ale já sedím u počítače a vyřizuji e-maily. Evropské letní měsíce většinou trávím v Praze. Létání sem a tam mě zkrátka baví.

Je váš život s přítelem, který pochází z tamních ostrovů, takovým snem, který jste chtěla žít? Narážíte na kulturní či „nesmiřitelné“ rozdíly v soužití?

Nikdy jsem nesnila a ani neplánovala se na Maledivách vdát nebo mít přítele. Stalo se tak pouhou náhodou. Snila jsem v mládí, dnes už ne. Beru život tak, jak přichází, protože jsem zjistila, že snít a plánovat, speciálně při soužití s mužem z Malediv, se prostě nedá... Můj současný přítel Siraa je mým druhým „cizokrajným“ partnerem od té doby, co žiji mezi Prahou a Maledivami. S prvním jsme se jednoduše nestihli rozvést. Za rozchodem stála jeho finanční situace. Jsem dřič, nikoliv sponzorka maledivských flákačů. Můj současný přítel je jiný. Má poměrně evropský přístup, který mě v ničem neomezuje. Osobně na žádné nesmiřitelné kulturní rozdíly nenarážím. Neřeším náboženství, respektuji místní kulturu a zvyky.

ČEŠKA NA MALEDIVÁCH

Většina obyvatel ostrovů je však denně konfrontována se špatným sociálním zázemím, nevalnou zdravotní péčí (pokud nemají na privátní kliniku) a s nestálou politickou situací. „Životní náklady včetně bydlení byly před deseti lety, kdy jsem na Maledivách začala částečně žít, podobné jako v Praze. Od roku 2015 ale ceny stoupají stále výš a dnes jsou skoro dvojnásobné než v Praze. Platy zůstávají skoro stejné. Každodenní život je pravý opak toho, co znáte z reklamních fotek. V posledních letech se stalo trendem, že obyvatel Malediv, který má vyšší příjem, na Maledivách ani nežije. Většina z nich se stěhuje na Srí Lanku, do Indie či jiných asijských zemí. Anebo do Evropy.“ Žena, která zná maledivské ostrovy jako své boty, prohlašuje: „Chtěli byste na Maledivách pracovat anebo žít? Tak na to rychle zapomeňte. Maledivy jsou dokonalým rájem pro dovolenou, ale ne místem pro práci nebo běžný život.“

Není muslim jako muslim

Maledivy byly původně zemí s buddhistickou kulturou. Postupně zde však převážil islám. Opravdu silně věřících je ale kolem desetiiny obyvatel. „Ne všichni se modlí denně, a už vůbec ne brzy ráno. Spousta místních vstává až v devět nebo deset dopoledne, snídá a pak jde v lepším případě do práce. Ženy ve městech pracují na různých pracovních pozicích, i v médiích nebo politice. Na Maledivách se ženy mohou svobodně rozhodnout, zda budou pracovat anebo ne, anebo zda budou mít zakrytou hlavu. Volný čas tráví stejně jako většina z nás. Ve městech chodí do kina anebo navštěvují kavárny, druží se a tlachají,“ říká Lucie. Ženy na obydlých ostrovech většinou bývají doma a starají se o rodinu. Spousta rodin je poměrně chudých, ale existují i takové, které

si v domácnosti mohou dovolit placenou výpomoc. „Osobně znám Tanju z Bangladéše, která vaří, uklízí, pere, hlídá děti a zaskočí i do rodinného obchodu se suvenýry. Měsíčně dostane 200 USD, což jsou pro ni velké peníze. Skoro celou částku pravidelně posílá své rodině do Bangladéše. Je ale pravdou, že posluhovačka je obvykle brána jako člen rodiny,“ dodává Lucie. Návštěvník Malediv je jako turista v bezpečí. Místní velice dobře vědí, že kromě rybolovu tvoří turismus hlavní příjem země. O pořádek a dodržování zákonů se stará relativně početná policie a armáda. Obyvatelé jsou vůči cizincům přátelší nejen proto, že jim jejich přítomnost přináší zisk. Jsou zkrátka takovi. V tzv. „rezortech“, kde je o vše postaráno, si turisty předcházají, žádné nebezpečí tedy návštěvníkům nehrozí. Cizinci se sami dostávají do problémů, protože často neposlouchají rady, jak se chovat na moři. Neodhadnou své síly ani sílu mořských proudů a stává se, že z tak nevinné aktivity, jako je šnorchlování, se stane boj o život. To je i případ medializovaných případů v posledních měsících. Při pohybu na moři, kde je skutečně bohatá fauna včetně živočichů jako žraloci, rejnoci, barakudy a chobotnice, je na místě opatrnost a dohled zkušených osob. Paradoxně – větší hrozbu je tu údajně pád kokosového ořechu na hlavu než napadení mořským predátorem. Stejně jako všude jinde na světě je však možné (při dodržení základních pravidel a doporučení) poddat se bez obav zážitkům i přes to, že jste na ostrůvku uprostřed Indického oceánu. »

Charlotte Benátská
Foto: soukromý archiv Lucie Mohelníkové

Poznámka: Fotografie s červenou tečkou nejsou z mého archivu. Redakce bez konzultace se mnou použila cizí fotky, a to bezdůvodně. Mé vlastní a kvalitní fotografie byly zalány v profesionální tiskové chvalitě. Bohužel to není první případ, kdy si různé redakce udělaly, co chtěly. Omlouvám se tímto autorům fotografií. Lucie Mohelníková, www.otherwayholiday.com.